

близкия си царедворецъ — чужденецътъ Адрастъ, който изгоненъ отъ своята родина, намѣрилъ топълъ приемъ въ лидийския дворецъ. И ето този човѣкъ, който билъ готовъ десетъ пѣти да пожертвува живота си за сина на своя благодетель, сжщиятъ той наранилъ смъртно момчето съ несполучливо хвърленото си копие. Можете да си представите отчаянието на Креза. Той не искалъ да отмъщава на неволния убиецъ. Адрастъ не мислѣлъ да се оправдава или укрива — напротивъ, той самъ молѣлъ за наказание като за милость.

Голѣма била скръбъта, която преживѣлъ Крезъ, като загубилъ любимия си синъ, но занапредъ сждбата му готвѣла още по-тежко изпитание.

Изминали се две години оттогава, а въ това време отъ изтокъ се задала страшна опасность. Тамъ се издигнало персийското царство, начело съ младъ, смѣлъ и юначенъ господарь — царь Киръ.

— Не е ли по-добре още сега, въ началото да сломя могществото на перситѣ — помислилъ си Крезъ и изпратилъ богати дарове на жрецитѣ въ о. Делфи, за да му дадатъ съвета на боговетѣ.

Крезъ билъ доволенъ отъ отговора, но докато се нагани, енергичниятъ и решителенъ Киръ билъ вече недалечъ отъ стенитѣ на Сарди. Храбрата лидийска конница излѣзла да посрещне персийцитѣ, но каква била тѣхната изненада, когато срещнала дълга редица отъ камили, съ които настѣпвали войскитѣ на Кира! Конетѣ се уплашили и се разбѣгали въ безпоредѣкъ назадъ. Лидийцитѣ се заключили въ града. Крезъ поискалъ помощъ отъ Египетъ и Вавилонъ, но било вече късно. На четиридесетия день Сарди падналъ въ персийски ржце.

Разказватъ, че когато персийскитѣ войници влѣзли въ града, единъ отъ тѣхъ забелязалъ Креза и, като не знаелъ, че той е самиятъ лидийски царь, вдигналъ копие то си да го убие. Царьтъ, сломенъ отъ скръбъ, не